

Сутринта, когато сладко съмъ заспалъ чувамъ сладкитѣ трелли на овчарския кавалъ. Отворихъ очи — слънце, утро, цвѣтя и звукове на кавалъ — всичко това бѣше тъй радостно, че азъ скочихъ, облѣкохъ се и излѣзохъ на улицата.

Прѣдъ кѣщи седѣха дѣдо и Анка.

— Стадата ли изкарватъ? — попитахъ азъ и се заогледвахъ.

— Не, отдавна сж го изкарали, — отговори дѣдо.

Въ ржцѣтъ му видѣхъ кавалъ, сжщиятъ кавалъ, който му бѣхме подарили ние.

— Ти ли свирѣше? — зачудено попитахъ азъ.

Дѣдо отговори:

— Азъ. Послушай!

И той пакъ засвири, сладко, звънко, сѣкашъ овчаръ свирѣше въ гората.

— Колко е хубаво!

— Не е лошо, — каза дѣдо. — Вашиятъ кавалъ е много хубавъ. Само, че той е хубавъ на село, а въ града — не. Азъ искамъ да го подаря на овчаря, ако сте съгласни и вие. Хайде да отидемъ при него.

Отидохме на ливадата, гдѣто пасѣше стадото. Чувахе се мучене на крави, блѣне на овце. Плющенето на камшика се звънко разнасяше далечъ задъ рѣката.

По пѣтя дѣдо още веднажъ засвири съ кавала и бѣше тъй весело, тъй сладко на душата. Като млъкна, азъ го попитахъ;

— Защо тука кавалътъ свири тъй сладко, а въ града рѣмжи неприятно?

Дѣдо се усмихна и каза:

— Тука, миличтъкъ, даже плющенето на камшика и мученето на кравитѣ е приятно. Тука има слънце и просторъ и роса — това прави музиката приятна. Не би трѣбвало само кавала да донесете въ града, а цѣлата тази красота.

Овчарътъ се зарадва отъ подарѣка и всѣка утринъ ние чувахме сладкитѣ звуци на овчарския кавалъ.

Н. Казминъ.